De Rode Draad

De geschiedenis van Vlaanderen in het licht van de genetica.

door Gentiel Van Genendonck

Fig. 1 De ziel van Vlaanderen

December 2012

INLEIDING

Niemand van ons heeft zichzelf gekozen. We zijn allen het resultaat van een unieke en onvoorspelbare genencombinatie. Onze ouders wisten niet welk wezen er uit de bus zou komen wanneer ze ons concipiëerden. We dragen in onze genen een voorgeschiedenis mee die miljoenen jaren teruggaat. Wij hebben onze voorouders niet gekozen, en zij hebben ons moeten aanvaarden zoals we zijn, ook al beantwoordden we niet aan hun verwachtingen.[1]

Dat we zijn zoals we zijn is dus niet louter toevallig. De geschiedenis heeft onze genen gekneed. De Darwiniaanse wetten zijn ook op ons toepasselijk. De "natuurlijke selectie" gaat permanent door. We dragen de genen van de overlevers, niet van de "loosers".

Het menselijk handelen is, althans gedeeltelijk, genetisch bepaald. Een aantal karaktertrekken worden overgeërfd op dezelfde wijze als de kleur van de ogen, het pigment van het haar, de hormonenspiegel na de puberteit enz. Er zijn dominante en recessieve genen. De eerste overheersen de tweede, maar slagen er niet in ze volledig uit te roeien.

Naast de genetische kenmerken hebben we ook "verworven" kwaliteiten. De omgeving speelt hier een belangrijke rol. Er ontstaat een zekere "cultuur" die de beste overlevingskansen biedt aan het genetisch bepaald individu en zijn verwanten: de familie, de stam, of de groep. De opvoeding kan vele hoeken afronden, of omgekeerd bepaalde (goede of slechte) eigenschappen accentueren. Sommigen noemen dit de"ziel" van de mens of de "ziel" van het volk. (Fig. 1)

[1] Het is niet uitgesloten dat de mens in een nabije toekomst wel meer eigen keuzes zal kunnen maken inzake zijn biologisch nageslacht.

Onze geschiedenis heeft ons gemaakt zoals we zijn, en is tevens wat we er zelf van gemaakt hebben. Ze is uniek, en kan niet meer worden overgedaan. Doorheen de lotgevallen die ons te beurt vielen in de loop der tijden, loopt de rode draad van ons genetisch patrimonium. Uit de analyse van de gebeurtenissen kan men afleiden welke eigenschappen bij de Vlaming de boventoon voerden. In de loop der tijden heeft de Vlaming een eigen cultuur opgebouwd. Zijn gedrag is de resultante van het samenspel tussen de genetische eigenschappen en de opeenvolgende omgevingsfactoren. Het is zelfs niet uitgesloten op basis hiervan te voorspellen hoe zijn reacties in de toekomst zullen zijn in bepaalde omstandigheden.

In de hiernavolgende bijdrage doen we een poging om op basis van wat we weten over onze afkomst, de gedragspatronen van onze voorouders te ontleden, en onze genetiek te beschrijven. Wat kunnen we leren over onze genen uit de geschiedenis van Vlaanderen? We gaan terug in de tijd.[2]

EUROPA VOOR VLAANDEREN BESTOND

Het was sinds mensenheugnis goed toeven hier in onze lage landen. Zelfs de Neanderthalers wisten dat al: een stabiele bodem, een strategische ligging, een overvloedige waterbevoorrading, een weelderige flora en fauna verhoogden aanzienlijk de overlevingskansen in dit hoekje van de wereld. Onze grootste zegen was echter ook onze grootste verdoemenis. Mensen worden immers snel jaloers. Iedereen wilde deze gunstige ligging bezitten en mee genieten van de abondantie. Jan en

[2] Verwacht hier geen biologische gen-analyse. Onze kennis van het menselijk genoom is te beperkt om de hier vooropgezette ideeën wetenschappelijk te onderbouwen. Het is wel een ongewone invalshoek om geschiedkundige feiten te interpreteren. Bij nader toezien zit er wel enige waarheid in.

alleman[3] is dan ook hier geweest, van bij het begin van de laatste bewoonbare periode na de ijstijd, tot vandaag de dag.[4]

In de prehistorie waren de Neanderthalers hier eerst,[5] maar ze hebben alras moeten ondervinden dat de grond hier te "heet" werd onder hun voeten. Letterlijk en figuurlijk. Na de laatste ijstijd, toen de gletchers zich terugtrokken, werd het hier voor de Neanderthalers snel te warm. Ze verdwenen van de aardbol. Hun verdwijning is stof voor hevige discussies tussen de wetenschappers van de evolutie. Zijn ze spontaan uitgestorven of heeft de homo sapiens hierbij een handje geholpen? Er is weinig van hun genen in ons genoom terug te vinden.[6]

De echte geschiedenis van Noord-West Europa begint met de **Kelten** ook **Galaten** genoemd. In onze geschiedenisboeken staan ze beschreven als Galliërs of "oude Belgen", waarschijnlijk omdat Julius Caesar hen "Belgae fortissimi" noemde. Ze leefden in "stammen", die onderling rivaliseerden en hun vetes met geweld uitvochten. Die van het zuiden leefden van de jacht en de visvangst en dronken bier, die van het noorden leefden van de krijg en dronken mede.

Hun verdeeldheid was legendarisch, en kwam Julius Caesar goed van pas. De kibbelende Kelten bleken niet opgewassen tegen een goed getraind en georganiseerd Romeins leger. Moed hadden ze genoeg, maar geen samenhorigheid. Ze werden dan ook in de pan gehakt. Eigen schuld dikken bult. Het twistziek karakter zit ons blijkbaar in het bloed, en blijft ons, zoals we zullen zien heel onze geschiedenis door tot op heden parten spelen.[7] We zullen het een "KIBBEL-gen" noemen. (Fig. 2)

---

[3] Behalve de Chinees… maar die komt wellicht later nog wel.

[4] Vergelijk met Zwitserland, dat door de eeuwen heen door iedereen wordt met rust gelaten. Wie wil in s' hemelsnaam de bergen gaan veroveren? De Zwitsers hebben van hun bergland een kluis gemaakt. Voor ons is dat onmogelijk.

[5] De man van Spy werd onlangs wedersamengesteld. De oudste inwoner van Wallonië ziet er niet uit als een eigentijdse Waal.

[6] Deze opmerking kan enigszins racistisch klinken. Het moet echter voor iedereen duidelijk zijn dat in deze tijd van "correct" denken, de homo sapiens niet mag of kan beschuldigd worden van enige vorm van genocide of discriminatie, ook niet tegenover de Neanderthaler...

[7] Op bijna alle kermissen werd gevochten. Een eeuwenoude traditie.

Enkele Keltische stammen ontsnapten evenwel aan de Romeinse overheersing: in het Westen: de Morinen, de Bretoenen, en de Ieren, in het Noorden: de Picten en de Schotten, de Friezen en de Vikings, in het Oosten: de Alemannen en de Zwitsers. De vaststelling is niet zonder belang: de vonk van de vrijheid, de eigengereidheid en het koppig verzet tegen de overweldiger bleef in deze stammen ongerept aanwezig. We hebben met zijn allen dus ook enig Keltisch verzetsbloed in het lijf. Het zit vast in het zogenaamde "GOTVERDOEMME-gen, maar om redenen van essentiële zedigheid zullen we het verder het "ASTERIX-gen"[8] noemen, naar deze onoverwinnelijke Galliër, die eigenlijk een Bretoen was.(fig. 2)

De eerste vreemde bezetting was een feit. Ze zou vier eeuwen duren. De **Romeinen**, behept met het DOMINEER-gen, hebben hier al die tijd ook niet stil gezeten. Ze mengden zich met de locale bevolking. Het resultaat was een "hybride" bevolking van overlevers met wat zuiders bezettersbloed in de aderen. "*Carpe diem*" is voor de Vlaming dan ook geen loze aansporing. In die tijd heeft hij het "LAMME GOEDZAK-gen" van de Romeinen opgeraapt. Zijn buikje-vol is zijn prioritaire bekommernis. Liefst van al zou hij zijn leven bij de vleespotten van Egypte doorbrengen.[9] (fig. 2)

Wat kwam Caesar hier eigenlijk doen? Had Rome een Noordelijke expansie nodig omwille van overbevolking? Was de beheersing van de Middellandse zee niet meer genoeg om het levenspeil van Rome in stand te houden? Wilde hij "de beschaving" brengen aan de wilde autochtonen zoals de Amerikanen (veel later) zouden beweren om hun genocide tegen de Indianen goed te praten?[10] Niets van dat alles: hij kwam deze gebieden gewoon koloniseren, d.w.z. uitbuiten en leegroven zoals de Westerse landen (inclusief België) later deden met Centraal Afrika en Zuid Amerika. De

[8] Niet het Ambiorix-gen, want die werd verslagen en verdween van de aardbol.
[9] Het best verkochte boek in de Vlaamse letterkunde anno 2011 is een kookboek.
[10] Het bijeenjagen van "wilden" in reservaten mag heden ten dage zeker niet als een uiting van racisme worden aanzien.

"transfers" van het zogenaamd rijke Noord-Europa naar het Zuiden van Europa zijn toen begonnen en gaan tot vandaag de dag ononderbroken door. Ze gingen nooit in omgekeerde richting. Ingevolge deze "luilekkerland" situatie kweekten de Romeinen het "KREKEL-gen": liever lui dan moe.[11] Zulk profitariaat was enkel mogelijk dank zij de inbreng van het Noorden. (fig. 2)

Het verzet hiertegen was derhalve legitiem. Bezetting en verzet gaan overigens hand in hand. Maar vier eeuwen, de zogenaamde "Pax Romana", is een lange tijd[12]. De onderworpen volkeren konden al die tijd niet anders dan "collaboreren" wilden ze overleven. Bezetting en collaboratie gaan dus eveneens hand in hand, met dien verstande dat de collaboratie op veel grotere schaal plaats vindt dan het verzet. De Kelten ontwikkelden dan ook een hereditair legendarisch aanpassingsvermogen, sommigen noemen het kruiperigheid, dat in de hele wereld zijn gelijke niet heeft. Er vloeit dus veel collaborateursbloed in ons lichaam. Meedoen met de sterkste om zelf te overleven zit ons ingebakken.[13] Het "HIELE-LIKKERS-gen" is prominent aanwezig.[14] (fig. 2)
Toen de Romeinen zich terugtrokken hadden de Kelten alle veerkracht verloren. Dit was het moment voor de niet onderworpen Germanen om het vacuum op te vullen: nauwelijks waren de Romeinen weg of de Visigothen en vooral de **Franken** verschenen op het toneel. Ze konden ook niet anders: de schrik voor de Hunnen in het Oosten verplichtte hen tot een Westwaartse migratie. Germanen en Romeinen botsten. De Germanen haalden de bovenhand, maar ze mengden zich met de overgebleven getemde Kelten en achtergebleven Romeinen. De oud - Nederlandssprekende Franken worden baas van de kust tot aan de Rijn, en in het zuiden tot aan Parijs.

---

[11] Rijk kan je worden door te werken of door te stelen. Het tweede houdt wel enig risico in, maar het is veel gemakkelijker en het gaat rapper.
[12] 100 maal langer dan de Duitse bezetting tijdens WO II, overeenstemmend met ongeveer 20 generaties.
[13] Zie hoe een bullebak van een sergeant een Vlaamse rekruut uitkaffert. Tegenover een Waal heeft hij veel minder praat, want hij weet dat die riskeert terug te slaan en zijn beklag te maken bij de (Franstalige) overste.
[14] Vlaanderen is het enige land ter wereld waar een meerderheid zich op "democratische" wijze laat minoriseren, en er nog prat op gaat ook.

De Franken waren echter in hoofdzaak boeren, en een boer is geen vechtersbaas. Een boer werkt. Het werken is voor ons dan ook een essentieel ingrediënt van ons bestaan. De Vlaming arbeidt, gelijk wie zijn overste is. Hij kan niet overweg met luieriken. Wij zijn mieren, geen krekels. We zijn bezeten door het "WERK-gen" ook "MIEREN-gen" genoemd. Het zit in onze natuur. (fig. 2)

Bovendien is een boer ook sterk aan zijn land gehecht. Zijn grond is zijn leven, de reden van zijn bestaan. Als zijn **territorium** wordt bedreigd, wordt de boer toch soldaat[15]. Volgens het principe: blijf van mijn erf dan blijf ik van het jouwe. Het grond-recht primeert op het persoonsrecht.

We stammen met zijn allen in grote mate af van die Germaanse boeren. Daar mogen we fier op zijn: we zijn geen erfelijk belaste kinderen van meedogenloze veroveraars of beroepsmoordenaars, zoals vele machthebbers over de eeuwen heen, te beginnen met Julius Caesar. Het ligt niet in onze aard anderen onder onze heerschappij te brengen[16]. Het domineer-gen is ons totaal vreemd. Daarom ook werden en worden we steeds in het defensief gedrukt.[17] Het gevolg was een snelle assimilatie: vooral in het zuiden boden de Franken weinig weerstand tegen het domineer-gen en de Latijnse cultuur. Enkel in de gebieden waar ze volledig in de meerderheid waren konden ze hun taal en cultuur handhaven.

Uit de hierboven geschetste genetische mixtuur van Kelten, Germanen en Romeinen is Vlaanderen geboren. De Vlaming is dus het resultaat van de kruising tussen een twistzieke Kelt, die zich koppig maar ongeordend verzet tegen vreemde inmenging, en een Germaanse hardwerkende boer die wel zijn territorium

[15] Men leze hierover "Soldaat Johan" van Filip De Pillecijn
[16] Alle pogingen om Vlaamse kolonies op te richten in vreemde landen zijn volledig mislukt.
[17] Een ploeg die nooit aanvalt, zal dan ook nooit scoren. In het beste geval bereikt ze een 0 – 0 eindstand.

verdedigt, maar zich makkelijk laat assimileren en collaboreert met de meest biedende, en bovendien toch ook behept is met een flink tikkeltje zuiderse (profiteer)lust. Het blijft allemaal in onze genen zitten (fig. 2). Het is de rode draad doorheen onze geschiedenis: een geschiedenis van vallen en opstaan.

Daartegenover heeft steeds de Waal en zijn zuiderbuur de imperialistische Fransman gestaan, behept met het dominante domineer-gen, die gewoon is anderen voor zich te laten werken, die profiteert van het leven, kunstzinnig is en temperamentsvol (het krekel-gen).Het zijn twee genetisch totaal verschillende volkeren en daarmee gepaard gaande culturen.

DE GEBOORTE VAN VLAANDEREN

De naam verschijnt voor het eerst in 346 om de streek aan te duiden die van Brugge tot Ieper reikte, en regelmatig onder water liep. De Salische Franken die zich daar kwamen vestigen spraken oud - Nederlands. Een van de oudste Vlaamse oorkonden is opgesteld in het Poperings, althans volgens mijn grootvader, en die kon het weten, want hij was zelf een Poperingenaar.

De rampzalige romanisering begon met Clovis. Deze Frankische koning, die al zijn rivalen woest de kop afsloeg, trouwde met een Boergondische prinses en, begrijpe wie kan, was haar onderdanig. Hij bekeerde zich tot het katholieke geloof, (zonder daarom op te houden met koppensnellen) en leerde Franse manieren, tot groot jolijt van Chlotildis, zijn eega. Ierse monniken kerstenden de lage landen. Het kruis zegevierde. De godsdienst werd ook bij ons vanaf toen een machtsinstrument, en zal heel onze geschiedenis door tot vandaag een hoofdrol spelen.[18]

De opvolgers van Clovis, de Merovingers, spraken Frans om te kunnen converseren zonder dat de dienaren hen konden verstaan.

[18] De godsdienst maakt deel uit van de “cultuur” van een volk.

Zo werd het Frans de taal van de adel en de machthebber. Het Nederlands werd de taal van het plebs. Aldus ontstaat de eerste en ook de oudste "**sociologische taalgrens"**. Dat is nu nog altijd zo. Wie als "beschaafd" wil doorgaan moet Frans spreken. Het Nederlands wordt misprezen. Deze ongelijkheid wordt als "normaal" ervaren. *Nihil novi sub sole*: niets nieuws onder de zon.

De Merovingers waren zelfvoldane luieriken. Men noemde ze "de vadsige koningen". Ze lieten het werken over aan hun onderdanen: een veelvuldig voorkomend kenmerk van een decadente samenleving.[19] Ze hadden zich in Parijs gevestigd en lieten de boerkes uit het Noorden het werk doen.[20] Aldus ontstond de tweede of "**geografische taalgrens",** die aanvankelijk tot aan Parijs reikte, maar vrij snel noordelijk opschoof. Twee taalgrenzen: één vertikale en één horizontale: trop is te veel en te veel is trop!

Na verloop van tijd lieten ze zelfs het bestuur over aan hun hofmeiers uit het Noorden: de Karolingers. Dat was uiteraard een fatale misrekening (die ze nu wellicht niet meer zullen maken), want de hofmeier Pepijn de Korte liet de laatste Merovingse koning Childerik III zijn haar afknippen en nam het bewind zelf in handen. Pepijn werd geboren in Jupille bij Luik, gedoopt in Utrecht en verbleef in St. Denis.

Zijn zoon Karel De Grote uit Aken scheerde hoge toppen. Hij sprak Nederfrankisch (een vroege vorm van oud-Nederlands), en kende verschillende talen. Als enige na de Romeinen slaagde hij er in Europa tot een eenheid te maken. Enkel de Vikings en de Bretoenen ontsnapten aan zijn gezag. Door de Paus werd hij beloond met de keizerskroon, hoewel de wettelijke erfgenaam van het Romeinse keizerrijk (Byzantium) in Constantinopel verbleef. Later zou de kerk hem zalig verklaren, ook al had hij tijdens zijn

[19] Het oorspronkelijke Frankische "werkgen wordt op nieuw na 20 generaties, vervangen door het "krekelgen" .
[20] De analogie met de huidige toestand in België en Europa is frappant: ook hier niets nieuws onder de zon.

leven bij heel veel deernen ontzettend veel kindjes gemaakt. Bij zoverre dat we met zijn allen - ten minste de autochtonen - op een of andere wijze genetisch verwant zijn met deze straffe kerel.[21]

Onder hoge bomen groeit evenwel geen gras. Zijn kleinkinderen vonden niets beters dan het ongelukkige verdrag van Verdun te ondertekenen. Ze verdeelden Europa in drie vertikale delen. Zo konden de Noord – Zuid transfers onverminderd doorgaan. Zo kon de noordwaartse opmars van de geografische taalgrens beginnen, niet gehinderd door staatkundige grenzen. De verdeling van de bevolkingsgroepen lag echter horizontaal. Het gevolg was een eindeloze geschiedenis van onderlinge twisten en veldslagen tijdens de eeuwenlange feodale periode. Het "multicultureel" experiment slaagde nergens.[22]

In die historische context is Vlaanderen ontstaan. Het zal een bewogen geschiedenis doormaken, waarbij het dankzij zijn werkkracht (mieren-gen) af en toe de neus aan het venster mocht steken, maar telkens door onderlinge onenigheid (kibbel-gen, hiele-likkers-gen), aangewakkerd door vreemde inmenging, (domineer-gen) werd teruggefloten.

HET GRAAFSCHAP VLAANDEREN (864 – 1127)

Boudewijn de eerste (°840 - †879) Graaf van Vlaanderen, ook genoemd Boudewijn met de ijzeren arm, wordt algemeen aanzien als de stichter van Vlaanderen. Hij was een vrijgevochten Morijn, een afstammeling van die ene Keltische stam die nooit door Caesar was onderworpen geweest. Deze genetisch homozygote koppige Kelt, drager van het zuivere Asterix-gen, kon het derhalve niet hebben van iemand afhankelijk te zijn, ook niet van

[21] Ook deze opmerking kan schijnbaar een racistische bijklank hebben, maar het is geschiedkundig bewezen dat Karel De Grote nooit in Afrika of Azië is geweest.
[22] Merk op dat de Spanjaarden in Zuid Amerika en de Europeanen in Afrika tijdens hun koloniale periode exact hetzelfde deden, met alle gevolgen vandien.

zijn Suzerijn, de koning van Frankrijk, Karel de Kale, kleinzoon van Karel de Grote en drager van het domineer-gen (fig 2). Hij schaakte Judith, de dochter van de Franse koning, een weduwe van 17 lentes. Dat viel bij koning Karel niet in goede aarde, en die eiste zijn dochter terug. Maar Boudewijn ging zijn zaak bepleiten bij de paus, en die regelde een verzoening met de koning.[23] Knarsetandend gaf Karel toe. De rancuneuze houding van de Franse koningen tegenover het koppige Vlaanderen vindt hier zijn oorsprong. De wrange verhouding is wederzijds en blijft heel de geschiedenis door de noord-zuid relaties beheersen.[24]

In de middeleeuwen groeide Vlaanderen uit tot een rijk gewest. De graven van Vlaanderen werden machtiger dan hun bazen, de koningen van Frankrijk. De abdijen werden centra van rijkdom en macht, dank zij de werkkracht van de Vlaamse boeren (het mieren-gen). De instelling van het drieslagstelsel en de bemesting liet toe grote oogsten binnen te halen. Zo konden grote steden ontstaan waar handel en nijverheid bloeiden. De eerste "beurshandel" zou in Brugge midden de dertiende eeuw tot stand komen.

Het kon niet op. Vlaamse ridders hielpen Willem de veroveraar, gehuwd met Mathilda van Vlaanderen, aan de overwinning in Hastings, die hem het koningschap van Engeland opleverde. Robrecht II, graaf van Vlaanderen, ook Robrecht van Jeruzalem genoemd, zoon van Robrecht de Fries,[25] trok mee ter kruistocht. Hij ging Godfried van Boonen[26] achterna en nam als een van de eersten Jeruzalem in. Het zwaartepunt van de pas gestichte en later zo machtige orde van de Tempeliers lag in Frans Vlaanderen. Hier werd in die tijd wereldgeschiedenis geschreven.

---

[23] De enige keer in de geschiedenis dat de Paus een voor Vlaanderen positieve bijdrage leverde. In de 20e eeuw tikte de paus de Vlaamse jongerenverenigingen op de vingers.

[24] Merk de analogie met de toestand in 2011: Karel de Kale: een verfranste Duitse koning weigert graaf Boudewijn als schoonzoon te aanvaarden; Albert II een verfranste Duitse koning weigert 12 eeuwen later met de Vlaming De Wever als democratisch verkozene van het volk te onderhandelen. De geschiedenis herhaalt zich. Deze keer komt de paus er echter niet meer tussen.

[25] Ook de Friezen, zoals de Morijnen ontsnapten aan de Romeinse bezetting, en dus aan het "hiele-likkers-gen".

[26] De stad Boonen (Boulogne) behoorde tot Vlaanderen en werd later volledig verfranst. Godfried erfde Bouillon samen met het markgraafschap Antwerpen van Godfried III van Lotharingen.

DE TERUGVAL (1127 – 1369)

Het zou jammer genoeg niet blijven duren. Zoals zo dikwijls in onze geschiedenis lag de onenigheid in eigen rangen aan de basis van de terugval (kibbel-gen). Graaf Karel de Goede, kleinzoon van Robrecht de Fries langs moeders kant, een vroom man, werd in 1127 vermoord te Brugge. Het complot werd in detail beschreven door Galbert Van Brugge "Notarius" van de graaf. De "horige" maar rijke familie Erembald uit Veurne had de titel van burggraaf "afgekocht" om aldus toegang te krijgen tot een sterke maatschappelijke positie. De echte adel aanvaardde dit niet, en vernederde de Erembalden. Die zetten uit afgunst[27] een samenzwering op het getouw, en vermoordden de Graaf in de Sint Donaas kerk. Plots ontstond er een katastrofaal machtsvacuum. In Ieper zat vechtersbaas Willem Van Loo, een bastaardzoon van Filips Van Loo, zoon van Robrecht de Fries, op vinkenslag om de grafelijke titel binnen te rijven. Maar de franse koning Lodewijk VI was hem voor en benoemde Willem Clito, die zijn hertogdom Normandië was kwijtgespeeld, tot graaf van Vlaanderen. Opnieuw: eigen schuld dikken bult. Vanaf toen bleven de Franse koningen zich steeds met de Vlaamse troonopvolgingen mengen, iets wat ze tot dan toe niet hadden aangedurfd. Frankrijk stak voorgoed een voet tussen de deur, en doet dit nu nog (domineer-gen). De Vlaamse wittebroodseeuwen waren voorbij. Het had geen drie eeuwen geduurd.

De worm zat in het hout en was er niet meer uit te krijgen. En hoewel de opeenvolgende graven van Vlaanderen wel sterke figuren waren - Boudewijn IX zou nog keizer van Constantinopel worden – toch bleef er bestendig een elitaire groep "collaborateurs" van de Franse kroon actief in de hogere bevolkingslagen. Het "hiele-likkers-gen" zat ons reeds in het bloed

[27] Het kibbel-gen: de typische Keltische karaktertrek bij ons bekend als "kopje onder duwen" of "koppeken-dave" onder het motto: "wie denkt hij wel dat hij is?" Komt heel onze geschiedenis door terug tot op heden.

sinds de 4 eeuwen Romeinse bezetting. De "sociale taalgrens" werd dieper en dieper. De "leliaards" zetten zich af tegenover de "liebaards" (klauwaards met het Asterix-gen). Die tweespalt is toen reeds Vlaanderen binnengeslopen en zal nooit meer verdwijnen. Ze culmineert in de "Brugse metten", en de "slag der gulden sporen".

Dank zij de overwinning van 1302, een uiterst zeldzaam moment van samenhorigheid, werd Vlaanderen gered, maar niet definitief. Dat het puik van de Franse ridderschap de duimen moest leggen voor het Vlaamse boerenvolk was totaal onverwacht, nooit gezien en spectaculair, maar Vlaanderen kon er de vruchten niet of nauwelijks van plukken. In Athis sur Orge werd een voor Vlaanderen vernederend verdrag afgesloten, waarbij de graaf, Robrecht Van Bethune, die de gevangene was van de Franse koning, zijn persoonlijke vrijheid afkocht ten koste van een hoge geldboete en het verlies van Dowaai, Orchies en Rijsel. Voorwaar een zware aderlating![28]

Het is niet zonder belang even te onderstrepen dat zowel Henegouwen als Namen nu eens wel dan weer niet deel uitmaakten van Vlaanderen. Vooral Henegouwen werd heen en weer geslingerd o.m. in de strijd van de Dampierres tegen de Avesnes. Enig ressentiment t.o.v. Vlaanderen te ontwaren bij deze bevolking is historisch dan ook niet zo verwonderlijk. Het droeg bij tot het uiteenlopen van het genetisch profiel.

In Brabant lagen de zaken anders. Daar had hertog Jan I[29] de slag van Woeringen (1288) gewonnen, en daarmee voorgoed zijn hertogdom niet enkel gevrijwaard, maar zelfs uitgebreid met de verovering van Limburg. Hij vocht, zong, vrijde en dichtte in het Nederlands, waardoor het Brabants middel-Nederlands de richttaal werd in de lage landen. De handel in Brabant was vooral

[28]Merk opnieuw de parallel op met de toestand in 2011: een Vlaamse overwinning moet betaald worden in geld en territoriumafstand aan het zuiden. De geschiedenis blijft zich herhalen.
[29] De stamboom van Hertog Jan gaat terug tot Karel de Grote.

op het oosten gericht, terwijl Vlaanderen eerder steunde op de handel met Engeland.

Die politiek werd gehuldigd door Jacob Van Artevelde, in eerste instantie om de wolindustrie in Vlaanderen te redden. Hij koos tijdens de 100-jarige oorlog de zijde van Engeland. Zo deed aanvankelijk ook hertog Jan, al zou die later geleidelijk kazak keren. Toen Jacob op het toppunt van zijn macht was werd hij in duistere omstandigheden vermoord door Thomas Denijs. Opnieuw een schoolvoorbeeld van "kopje-onder-duwen", de sport waarin de Vlaming toch zo bedreven is.[30] Gevolg: weer een gemiste kans voor Vlaanderen. Weeral: eigen schuld dikken bult. Jacobs zoon Filips zal als "ruwaard" van Vlaanderen pogen de scheve toestand recht te trekken, maar zal er niet in slagen en sneuvelen in West-Rozebeke. Van toen af werd Vlaanderen de speelbal van vreemde vorstenhuizen.[31]

DE "UNDERDOG" (1369 – 1506)

Door het huwelijk van Filips de Stoute (*Philippe le Hardi*) met Margareta van Male, de laatste gravin van Vlaanderen viel ons gewest in handen van de hertogen van Boergondië, die rivaliseerden met de Franse koningen. Hun hoofdstad was Dijon. Aan de nog te sterke Vlaamse steden moesten ze evenwel vrijheden toestaan (de blijde intredes). Gent was in die tijd een van de machtigste steden van Europa.[32]

Op gebied van de schone kunsten en ambachten beleefde Vlaanderen zijn gouden eeuw. Zowel in de schilderkunst, (Vlaamse primitieven: de gebroeders van Eyck, Rogier van der Weyden[33], Gerard David, Hugo van der Goes, Hans Memling, Dirk

[30] Uiting van het "kibbel-gen". Zie in de meest recente geschiedenis wat eerst Filip De Winter en daarna Bart De Wever overkomt.
[31] De Vlaamse adel is er nooit meer in geslaagd de macht in het eigen land uit te oefenen. De meesten trachtten goed te staan met de machthebbers uit vreemde landen (het hiele-likkers-gen). De Belgische adel (de Vlaamse adel bestaat niet meer) zet deze traditie voort.
[32] Men leze" FIERHEID" van Albrecht Rodenbach
[33] Een uiterst zeldzaam geval van een vervlaamste Waal.

Bouts) de tapijtkunst, het beeldhouwwerk (klooster van Brou) (Claus Sluter), de architectuur (vlammende gothiek), als in de muziek (Vlaamse polyfonisten) ontstond over heel Europa een "*drang nach Flandern*". Vlaams was synoniem van hoogstaande kwaliteit. Vlaanderen ontwikkelde een eigen stijl, die nergens werd geëvenaard. Terecht mag Vlaanderen nu nog op historische gronden binnen Europa een eigen culturele identiteit opeisen.

De Boergondische hertogen, die graag grote sier maakten, hadden bijzonder goede smaak. Ze stimuleerden en sponsorden de schone kunsten en gedroegen zich als echte vorsten, met een uitgebreide (Franssprekende) hofhouding. De kloof met de bevolking, de sociale taalgrens, verdiepte hierdoor zienderogen. De geografische taalgrens daarentegen schijnt in die tijd vrij stabiel te zijn gebleven.

Er was evenwel nog een tweede keerzijde aan de medaille. De Boergondiërs moesten veel oorlogen voeren. Hun mecenaat en hun leger kostten zakken vol geld. Alles werd betaald door Vlaanderen. De noord-zuid transfers namen in die tijd dan ook enorme proporties aan. Weerom: niets nieuws onder de zon. Vlaanderen was in de ogen van de Boergondiërs een wingewest, nooit een vaderland.

Het prinsbisdom Luik maakte geen deel uit van Boergondië. Na de opstand van de 600 Franchimontezen tegen Karel de Stoute (*Charles le Téméraire*)[34] heeft deze laatste de stad platgebrand. Luik zal later ook geen deel uitmaken van de 17 provinciën. Het heeft een eigen geschiedenis tot in 1795, de Franse overheersing. De Luikenaars hebben dan ook nooit enige verbondenheid gevoeld met de andere provincies, tenzij in beperkte mate met Limburg. Hun "integratie " in de Belgische staat was nooit gemeend. Voor hen is "separatisme" geen vies woord. De eerste echte separatist

[34] Merk het verschil tussen Filips en Karel: in het Nederlands beiden "de stoute" genoemd: de ene "hardi", of driest-onverschrokken, de andere"téméraire" of vermetel- roekeloos.

van de 20e eeuw in België was de Luikse vakbondsman André Renard.

Hoe dan ook, in de ogen van de grote mogendheden: Engeland, Frankrijk en Het Roomse rijk der Duitse Natie, bleef Boergondië de "underdog". Toen Maria van Boergondië de troon erfde hoopte Frankrijk dat ze met de zoon van Lodewijk XI zou huwen, maar zij koos voor Maximiliaan van Oostenrijk. Opnieuw ontglipte Vlaanderen de Franse grijpgrage hegemonie. Nu waren ineens de Habsburgers baas. En hoe "Vlaams" waren die?

EEN "VLAAMSE" KEIZER EN EEN KONINGSHUIS (1506 – 1648)

Het viel al bij al nog mee. Keizer Karel V, de kleinzoon van Maximiliaan, was een geboren Gentenaar. Hij werd opgevoed bij zijn tante Margaretha van Oostenrijk door Willem II van Croy en Adriaan van Utrecht, de latere paus Adrianus VI. Hij kende en sprak Nederlands, maar Frans was zijn moedertaal, zoals voor alle Boergondiërs. Zo Vlaams was hij dus niet.[35] Wel was hij bereid van de 17 provinciën een echte staat maken, los van de andere Europese grootmachten: een nieuwe kans voor de lage landen!

De centrale bestuursraden werden te Brussel gevestigd. Weliswaar moest hij – Gentenaar zijnde - de macht van zijn geboortestad kraken en vernederend onderwerpen aan het centrale gezag (Gentse stroppen)[36], maar via de "Grote Raad van Mechelen" werd een verregaande autonomie bewerkstelligd, met Mechelen als hoofdstad. Egmont was een van Karels beste generaals, en zou de slag van Grevelingen tegen de Fransen winnen. Willem de Zwijger was een vertrouwensman van de keizer. De feodale binding met Frankrijk werd voorgoed doorbroken dank zij de Damesvrede van Kamerrijk. De "Pragmatieke Sanctie" bepaalde dat de 17 provinciën steeds

[35] Hij ging sterven in Spanje.
[36] Schoolvoorbeeld van kopje-onder duwen.

onverdeeld zouden overgeërfd worden. Een schitterend moment voor de opkomst van een machtige staat. Hier werd opnieuw wereldgeschiedenis geschreven.

Vlaamse Wetenschappers van wereldformaat hebben deze periode gekleurd: Andreas Vesalius (anatomie), Gerardus Mercator (geografie), Rembert Dodoens (plantkunde), later Simon Stevin[37] (wiskunde) en J.B. Van Helmont (alchemie). Schilders als Quinten Metsys, Jeroen Bosch en de Breugels bleven toonaangevend. De Brabantse houten retabels waren in heel Europa fel gegeerd.

Maar het mocht weer niet blijven duren. De godsdienstoorlogen kwamen roet in het eten gooien. De beeldenstorm zette aan in de westhoek[38] en raasde van west naar oost over het hele land. Philips II van Spanje was er niet gelukkig mee. Eens te meer konden de drie sterke mannen: Egmont, Hoorn en Willem van Oranje het onderling niet eens worden.[39] Weer een fatale onenigheid (kibbel-gen). De eenheid van de 17 provinciën brak. De slimste, Willem de Zwijger, ontsnapte aan de repressie. Egmont en Hoorn werden onthoofd op de grote markt te Brussel.[40]

Met de "Pacificatie van Gent" lukte het Willem de Zwijger nog even de eenheid en de tolerantie te herstellen, maar drie jaar later was het over. Na de Spaanse furie, en de val van Antwerpen week de grote meerderheid van de Vlaamse intelligentia uit naar het noorden. Vlaanderen is deze elitaire aderlating nooit meer te boven gekomen. De noordelijke Nederlanden daarentegen waren soeverein en gingen een gouden eeuw tegemoet.

---

[37] Hij schreef in het Nederlands dat hij roemde als een plastische taal zeer geschikt voor wetenschappen.

[38] De hagepreken begonnen nagenoeg op dezelfde plaats als waar 4 eeuwen voordien de tempeliersorde werd opgericht in het zog van de eerste kruistocht: het land der Morijnen bezeten door het Asterix-gen.Toeval?

[39] De katholieke Egmont verkoos de collaboratie met de Spaanse heerser boven de solidariteit met het eigen volk (hiele-likkers-gen). Het is hem slecht bekomen. Ook Beke verkiest in 2011 de collaboratie met Wallonië boven het eigen volk. Gelukkig voor hem zijn onthoofdingen in onze westerse cultuur heden ten dage niet meer in zwang.

[40] Een van de redenen van deze onwettige executie zou zijn geweest dat Alva zijn oog had laten vallen op de jachtgebieden rond Mechelen die in het bezit waren van Egmont.

Toch was het alleenstaande zuiden nog niet uitgeteld. Met de komst van Albrecht en Isabella kregen de zuidelijke Nederlanden een tweede kans. Een eigen vorstenhuis zou de toekomst kunnen veilig stellen. De schone kunsten veerden weer op met Rubens en zijn school: Anton Van Dijck, David Teniers, Jacob Jordaens. Maar het prinsenkoppel[41] kreeg drie dochters die alle drie jong stierven. Ook God en de genetica waren Vlaanderen dus niet genadig, ook al bleef het zuiden nog zo trouw katholiek. Met het overlijden van Isabella was het sprookje uit. Voor de zoveelste keer kon Vlaanderen zijn kans niet grijpen, ditmaal echter niet helemaal door eigen schuld.

Philips II had Willem de Zwijger vogelvrij verklaard. De eerste aanslag op zijn leven mislukte. De tweede door Balthasar Gérard, een Fransman[42] was succesvol. Zo gaat het dikwijls met strijders voor onafhankelijkheid. Bedreigde machthebbers zijn immers ten allen tijde tot alles in staat. De boodschap was duidelijk: "Nederland let op uw zaak!"[43]

De strijd werd beëindigd met de vrede van Munster. Het noorden kreeg een eigen soevereine staat, het zuiden niet. De noorderburen zullen ook geen pogingen ondernemen om het zuiden terug te winnen. De kloof was geslagen. Het "Dietsland" was verder weg dan ooit. Vlaanderen heeft nooit op veel solidariteit vanwege Nederland kunnen rekenen. Bataven en Menapiërs konden nooit goed samen door dezelfde deur.[44]

DE SPEELBAL VAN EUROPA (1648 – 1830)

Vanaf toen werd Vlaanderen door de grote mogendheden gebruikt als wisselgeld en als slagveld voor hun onderlinge twisten. Eerst nog de Spanjaarden, dan de Oostenrijkers. Ook de Engelsen

[41] Ze waren nicht en kozijn: een voorbeeld van inteelt.
[42] Frankrijk laat de lage landen niet los, toen niet en nu niet: uiting van het domineer-gen.
[43] Moet Vlaanderen nu hetzelfde vrezen? Er is maar een klein verschil tussen een vogelvrijverklaring en een "cordon sanitaire".
[44] Dit zal zich nog een aantal keren herhalen en is het gevolg van het Keltische "kibbelgen"

kwamen hier hun veldslagen uitvechten (Marlborough). En natuurlijk de onvermijdelijke Fransen.

Lodewijk XIV van Frankrijk, "*le roi soleil*", slaagde er zowaar in opnieuw een stukje Vlaanderen af te knabbelen. De Spaanse successieoorlog werd afgesloten met een definitieve splitsing van de Nederlanden, waarbij het zuiden terrein verloor in de westhoek, en bovendien op zijn geheel aan de Oostenrijkse Habsburgers werd toegewezen. Vlaanderen was weer eens de sigaar, mede omdat de noordelijke calvinisten een hereniging met het katholieke zuiden vreesden. Ze zetten overigens de (oorspronkelijk Spaanse) blokkering van de Schelde voort om Antwerpen te fnuiken.[45]

Toen de Oostendse compagnie werd opgericht en bleek succesvol te zijn, spanden Engelsen en Nederlanders (de Verenigde Oost-Indische Compagnie: kortweg VOC) samen om haar opgang te kraken en de alliantie te doen verdwijnen. In dit conflict verdedigde de Oostenrijkse keizer de Zuid-Nederlandse belangen niet of nauwelijks. Weer zijn het vreemden die over ons lot beslissen en ons verarmen. De zuidelijke Nederlanden speelden geen rol van betekenis meer in de Europese besluitvorming. Frankrijk bleef ondertussen op de loer liggen.

Een laatste oprisping van zelfbestuur was de Brabantse omwenteling tegen Jozef II, de keizer van Oostenrijk. Deze laatste had zich met de "keteloorlog", bedoeld om de Schelde terug open te krijgen, onsterfelijk belachelijk gemaakt. Op haast miraculeuze wijze kwamen in Brabant de "Verenigde Nederlandse Staten" tot stand. Ook dit ballonnetje werd evenwel snel doorprikt. De initiatiefnemers: Vonck, Van der Noot en Verlooy lagen vrijwel van in het begin onderling in ruzie.[46] Een kortstondige opflakkering van zelfstandheidsstreven viel als een strovuurtje

[45] Te vergelijken met de huidige boycot van de uitdieping van de Schelde en de oppositie tegen de "ijzeren rijn", tot groot jolijt van Wallonië.
[46] Het kibbel-gen op zijn best.

uiteen. De tijd was rijp voor de Franse revolutionairen om ons onder de voet te lopen (het domineer-gen).

De Vlaamse boerkes weerden zich dapper "voor outer en heerd", maar werden in de pan gehakt door de "sanskulotten". Boeren zijn geen soldaten. Dictator Napoleon, de Hitler van de 19e eeuw, liep heel Europa onder de voet, behalve Engeland. Het recht en de administratie werden op Franse leest geschoeid. Vlaamse jongens werden in het Franse leger ingelijfd.[47] Velen doken onder of vluchtten naar Nederland. Eindelijk realiseerde Napoleon de Franse droom: de "natuurlijke grenzen".

Met de slag van Waterloo kwam hieraan een einde. Het congres van Wenen creëerde het "Verenigd Koninkrijk der Nederlanden" als bufferstaat tegen de Franse recidiverende expansiedrang. Plots viel het echte "Dietsland" uit de Europese lucht. De zoveelste unieke kans om een sterke soevereine staat uit te bouwen. Willem I zag de kans schoon en liet ze niet liggen. Eindelijk zou Vlaanderen deel uitmaken van een staat die kon meetellen in de wereld, want Nederland bestuurde ook een uitgebreid koloniaal rijk.

HET BELGISCH KLUWEN (1830 - ?)

Het was weer zonder de waard gerekend. Na 15 jaar waren de messen weer geslepen, en stonden de Fransen opnieuw in onze straten om hun Parijse revolutie ook in Brussel voort te zetten (het domineer-gen). Ze maakten gebruik van de mistevredenheid van de verfranste bourgeoisie (het hiele-likkers-gen) en van de katholieke kerk, die zich tegen de protestanten uit het noorden wilde afzetten (het kibbel-gen). Eens te meer werd Vlaanderen het slachtoffer van de onderlinge verdeeldheid en de intriges van de buurlanden.

[47] Drie van mijn betovergrootomen lieten het leven in de legers van Napoleon. Mijn betovergrootvader dook onder.

De Franse vlaggen in de Brusselse straten wekten echter argwaan bij de bevolking en werden ijlings vervangen door de Belgische driekleur. De Hollanders gingen verassend snel lopen. Ze zouden nog wel eens terugkomen en Diest bereiken, maar uiteindelijk lieten ze Vlaanderen volledig in de steek.[48]

Ook Engeland (het "perfide Albion") liet Vlaanderen voor de zoveelste keer vallen. De Engelsen zaten opgescheept met de weduwnaar van hun koningin, die ten allen prijze weg moest: Leopold von Saxen Coburg. Ze hadden hem al de Griekse troon aangeboden, maar de Grieken konden niet genoeg betalen voor zijn eminente diensten.[49] Dan maar liever België dat wel genoeg wilde betalen. Frankrijk was blij dat de Duitse Engelsman Leopold I ook nog bereid werd gevonden te trouwen met de dochter van hun koning Louis Philippe. Bovendien gold voor de "stichters" van België het adagium: "*La Belgique sera Latine ou elle ne sera pas".* [50] De ramp van 1830 was een feit. De leliaarts hadden uiteindelijk toch het pleit gewonnen. De klauwaards stonden daar waar de bezem staat.

Vlaanderen zal het geweten hebben. Het cijnskiesrecht garandeerde de Franstalige *upper class* een parlementaire meerderheid, hoewel meer dan 60% van de bevolking in Vlaanderen woonde. Kerk, loge en koningshuis zogen de Vlaamse boerkes uit tot op het bot. Toen midden de negentiende eeuw de aardappelenoogst mislukte, heerste in het verpauperde Vlaanderen een ware hongersnood, waarvan mijn overgrootvader ooggetuige was. België liet Vlaanderen in de steek. De sociale taalgrens was onoverkomelijk. Over heel Vlaanderen werd uitsluitend in het Frans onderwezen.

[48] Dat was niet de eerste keer. Bataven en Menapiërs bleven rivaliserende stammen.
[49] De Grieken zijn na Alexander de Grote steeds verder verarmd. Europa is nooit dankbaar gebleken voor de bakermat van zijn beschaving, toen niet en nu niet.
[50] Dit citaat werd foutief toegeschreven aan Charles Rogier, een ingeweken fransman, in werkelijkheid is het afkomstig van Raymond Colleye, pseudoniem voor Raymond de Weerdt.

Ook de geografische taalgrens kon opnieuw naar het noorden opschuiven. Er was geen houden aan. Brussel, een Vlaamse stad, werd in één generatie volledig verfranst. Men moest Frans spreken om er kuisvrouw te mogen worden. Hetzelfde gebeurde met Edingen, Geldenaken en Moeskroen. Er schoot voor Vlaanderen alles samen niet zoveel meer over. Dat was het lot dat België voor Vlaanderen voorzien had: *"le plat pays qui est le mien".*

En toch zou het nog niet lukken. Vlaanderen bleek dan toch taaier dan verwacht. *"La flandre profonde"* voelde zich onrechtvaardig behandeld en het verzet groeide (het Asterix-gen). In eerste instantie tegen de sociale taalgrens met Priester Daens.[51] De Vlaamse beweging kwam op gang als een culturele wedergeboorte met figuren als Jan Baptist David, Jan Frans Willems en de dichters Guido Gezelle en Berten Rodenbach, die met hun idealisme de Vlaamse cultuur van de totale ondergang hebben gered.[52]

Toen kwamen de Duitsers. Die hadden we nog niet over de vloer gehad, tenzij even in de slag bij Waterloo toen Blücher Wellington ter hulp snelde. De Teutonen hebben voor de Vlamingen enkel misprijzen getoond. De stad Leuven, en met haar de unieke universiteitsbibliotheek, werd platgebrand: een internationaal erkende oorlogsmisdaad. Van de stad Ieper, ooit de hoofdstad van het graafschap Vlaanderen, schoot niets meer over. Mijn vader zag met eigen ogen dat er "geen steen meer op een ander stond".

Tijdens die eerste wereldoorlog werden de Vlaamse soldaten, onder bevel van Waalse officieren grotendeels flamingant. Koning Albert I had hen in de loopgraven gelokt met de oproep: "Vlamingen, gedenk de slag der gulden sporen". Na de

[51] Het is merkwaardig dat men van socialistische zijde deze nog steeds voortdurende sociale discriminatie van de Vlaamse mens nooit heeft aangevoeld. Zij zouden, alleen al om redenen van elementaire rechtvaardigheid, de eersten moeten zijn om zich voor de Vlaamse zaak in te zetten. Ook de houding van de Vlaamse vakbonden die zichzelf steeds een knechtenrol toebedelen tegenover hun Waalse collegas, is onverklaarbaar tenzij op basis van het hiele-likkers-gen.

[52] Ze waren natuurlijk niet de enigen. Men leze hiervoor o.m. de geschiedenis van de Vlaamse Gedachte van H. Elias.

overwinning zou iedereen zijn beloning krijgen. Na de oorlog grepen te Loppem de besprekingen plaats. De socialisten verkregen het algemeen enkelvoudig stemrecht: één man één stem. De Vlamingen kregen niets: hun voorman Frans Van Cauwelaert kwam zogezegd te laat (hiele-likkers-gen). Hij was met de fiets op weg, maar reed lek en was te laat op het appèl.[53]

Maar het algemeen mannen-stemrecht had wel voor gevolg dat zich in het parlement geleidelijk een Vlaamse meerderheid begon af te tekenen. Bovendien migreerden vele Vlamingen naar het zuiden om er in de mijnen te werken.[54] In een aantal Waalse dorpen konden ze zelfs een meerderheid vormen. De Walen sloeg de angst om het hart voor een Vlaamse overrompeling. De taalwetten werden gestemd, die de taalhomogeneïteit van de taalgebieden moesten garanderen. Aldus kon Vlaanderen officiëel het Nederlands als bestuurstaal opeisen.[55]

Ook tegen de geografische taalgrens kwam verzet met Flor Grammens in de hoofdrol. Maar de steeds verdeelde Vlaamse beweging zette niet door. De "minimalisten" stonden tegenover de "maximalisten" (kibbel-gen). Kerk, Loge en koningshuis staken voortdurend stokken in de Vlaamse wielen. Een aantal ongeduldige Vlamingen dacht dat met het fascisme hun uur gekomen was, en liep Duitsland achterna.

Voor en tijdens de tweede wereldoorlog verwachtten ze van Hitler, de Duitse Napoleon, een eigen soevereine staat.[56] Het was een grote misrekening, want Hitler heeft hen dat nooit beloofd. Ze wedden bovendien op het verliezende paard, samen met Leopold III, wiens neutraliteitspolitiek, los van Frankrijk, na de oorlog zeer kwalijk werd genomen. Zij vlogen den bak in na de "bevrijding".

---

[53] Deze uitleg heb ik herhaaldelijk van mijn vader gehoord. Niemand weet wat er zou gebeurd zijn indien hij niet was lek gereden. Waarschijnlijk was het resultaat exact hetzelfde geweest.

[54] De Vlamingen waren de eerste "gastarbeiders"…in eigen land!

[55] Noteer dat deze eerste taalwetten er kwamen op vraag van de Walen zelf. In het omgekeerde geval was dit nooit gelukt.

[56] Het is moeilijk te zeggen welk gen hier de hoofdrol speelde: het Asterix –gen van de zelfbewuste of het hiele-likkers-gen van de hulpbehoevende Vlaming.

Leopold III vloog buiten, niettegenstaande hij bij referendum een ruime meerderheid achter zich kreeg.[57]

De legendarische scissuur binnen de Vlaamse beweging tussen "zwarten" en "witten" verlamde na de oorlog elk Vlaams elan (kibbel-gen). Onze zuiderburen huldigden met succes steeds dezelfde taktiek: "*divide ut imperes"* (verdeel om te heersen). Dat lukte vrij aardig tot de jaren zestig van vorige eeuw.

België verloor de Congo op beschamende wijze. De Vlaamse kolonialen, die have en goed verloren waren dank zij het Belgisch geklungel, kwamen verbitterd terug. De Belgische grandeur was plots verdwenen. Bovendien hadden de meeste "zwarte" oorlogscollaborateurs inmiddels hun burgerrechten terug-gekregen, en waren ook hun kinderen stemgerechtigd. De jonge generatie was de vernederingen van de repressie niet vergeten. De Vlaamse strijd kristalliseerde zich rond Leuven Vlaams. In een (kort) moment van complete samenhorigheid werd de overheveling van de Franstalige universiteit naar Wallonië afgedwongen. Het Asterix-gen had heel even de bovenhand. Het was de enige echte Vlaamse overwinning sinds 1302![58]

De samenhorigheid duurde alles samen maar een paar jaar. Eenmaal de overwinning binnen herbegon het gekrakeel en de onenigheid. Het was alsof de Vlamingen zelf versteld stonden van hun succes. Ze krabbelden terug als hadden ze een doodzonde bedreven, en putten zich uit in excuses. De studentenrevolte deed een ruk naar links, Parijs achterna. Het hiele-likkers-gen stak weer de kop op.

De Walen realiseerden zich dat in een unitair België met een meerderheid van meer en meer bewuste Vlamingen ze op de duur toch nog aan het kortste eind zouden trekken. Dus werd een

[57] Die meerderheid kwam uit Vlaanderen. en was dus in de ogen van de Walen waardeloos. Het is nooit anders geweest.
[58] De academische wereld deed wel één concessie: de Franstalige faculteit geneeskunde werd in St Lambrechts Woluwe gevestigd. Een kern van vergramde Franstalige professoren legde er de basis voor het ontstaan van het FDF (Front des Francphones).

"grendelgrondwet" uitgedokterd, waardoor zij ten allen tijde bij elk communautair dispuut de meerderheid konden lamleggen. Vlaanderen slikte alles[59] (hiele-likkers-gen). De Brusselse agglomeratieraad was een lachertje dat de Vlamingen voorgoed in de hoek drumde. Vlaanderen verschrompelde tot een mini-regio met grenzen die langs alle kanten werden bedreigd.

Het "Egmontpact" werd een nieuwe bron van Vlaamse verdeeldheid en bleef doodgeboren. De enige invloedrijke Vlaamsgezinde krant werd opgekocht door belgicistische kapitalisten en stelselmatig van haar Vlaams imago ontdaan. Het AVV – VVK logo verdween in de vuilnisbak. Vlaanderen had nu alle media tegen. Radio en televisie werden door de overheid gecontroleerd.[60] Al wat Vlaams klonk werd subtiel maar stelselmatig gedemoniseerd, ook in de Vlaamse pers. Langs Waalse zijde deed men er een schep boven op. Daar werd dagelijks op haast hysterische wijze de Waalse burger ingeprent hoe slecht de Vlaming wel was. Alle zonden vielen op Jonas.[61] (domineer-gen).

Het "cordon sanitaire" werd door de Vlaamse kleurpartijen scrupuleus toegepast. Wie ooit zijn gezicht liet zien op de ijzerwake te Diksmuide kon het wel schudden. Overigens waren alle organisaties van de Vlaamse beweging geïnfiltreerd, en beschikte de staatsveiligheid over alle, ook de meest gevoelige informatie binnen de Vlaamse partijen. Bij de Walen werden de separatisten en wallinganten in de partij opgenomen, en maakten deel uit van de partijbesturen.[62] Over hun intenties blijven de Vlamingen volledig in het ongewisse.

---

[59] De auteur van deze nefaste grondwetsherziening was Paul Vanden Boeynants, een verfranste Brusselse vleesboer, zoon van een slagersfamilie uit Mechelen. Ze werd uitgevoerd door Gaston Eyskens, een Vlaamse Christen-democraat, die later in de adelstand werd verheven.

[60] Te vergelijken met "de Pravda" in Sovjet Rusland.

[61] Men vergelijke het T.V. programma "*faire le point*" met bvb "de zevende dag". Tot in de amusementsprogrammas toe zullen VRT entertainers nooit nalaten de Vlaming een sneer te geven en de Waal op te hemelen. RTBF strooit verwarring met uitzendingen als "bye bye Belgium".

[62] Vergelijk de schaamteloze demonisering van Van hecke en Morel met de politieke carrière van een individu als José Happart van Voeren, de eerste en tot nog toe enige echte onruststoker die België ooit gekend heeft. Koning Boudewijn had met hem een zogenaamd "toevallige" geheime ontmoeting. Hij werd later lid van de socialistische partij en schopte het tot minister.

Van deze machtspositie hebben de Walen en Franstalige Brusselaars schaamteloos misbruik gemaakt, en er tot op heden de simpele Vlamingen mee gechanteerd tot ze onder hun juk doorliepen.[63] Een België waar de Vlaamse meerderheid wordt geminoriseerd in het bestuur kan voor ons geen vaderland zijn, alle belgicistische propaganda ten spijt.

DE RODE DRAAD

Zoals alle volkeren zijn we het slachtoffer van onze genetica. Onze genen spelen ons parten. Ze lopen als een rode draad doorheen onze geschiedenis. Een voortdurende schommeling tussen enerzijds ons onmiskenbaar werk-gen en Asterix-gen, en anderzijds ons ononderdrukbaar kibbel-gen en hiele-likkers gen. In een regio waar niemand heen wil hoeft dat negatief genenspel geen probleem te vormen, maar in een rijke streek als de onze is het nefast. Het heeft in onze gebieden twee kloven (taalgrenzen) geslagen: een steeds diepere sociale kloof, en een steeds meer noordelijk opschuivende geografische kloof.

Honing trekt bijen zowel als beren aan. Onze topregio is kwetsbaar. De recente immigratiegolven beloven ons bovendien nieuwe en scherpe godsdienstoorlogen in een niet zo ver afgelegen toekomst. Ze destabiliseren de maatschappij op cultureel, religieus en vooral demografisch vlak. De nieuwelingen hebben geen hiele-likkers-gen, eerder een domineer-gen. Het paard van Troje van de 21e eeuw?[64] De (nabije) toekomst zal het uitwijzen, volgens een zuiver Darwinistische logica.

---

[63] De "kleurpartijen" gingen liever met de Walen en de koning mee dan met De Wever, en aanvaardden een regering met Vlaamse minderheid. Het Waals front bleef over de partijen heen eensgezind, en werden in die houding gesterkt door hun (Vlaamse) informanten. Het Vlaams front zakte tweemaal als een pudding in elkaar: eerst rond Leterme, daarna rond De Wever. Het hiele-likkers-gen domineerde. Nu moeten Vlaamse Belgen de ukazen van een arrogant Franstalig België op vernederende wijze ondergaan. Of hen dat gelukkig maakt is zeer de vraag. "*La solidarité, bien ordonnée, commence par soi-même*." De Vlamingen kunnen van hun Waalse broeders nog veel leren. Waarom doen ze niet hetzelfde? (lamme goedzak-gen).

[64] Beoogt deze chaotische migratiepolitiek een opzettelijke destabilisering van Vlaanderen? Het zou wel zeer machiavellistisch zijn. Maar als het om de macht gaat moet niets ons nog verbazen.

Elke Vlaamse electorale overwinning wordt systematisch omgezet in een nederlaag en een nog grotere bedreiging van de Vlaamse belangen. "*Quousque tandem*"? Tot hoever zal men de Belgische verrottingsstrategie drijven? Want België is in snel tempo aan het verrotten. Je kan niet eeuwig blijven putten vullen door nieuwe te graven. Je kan niet eeuwig blijven verantwoorden dat Vlaamse partijen die de verkiezingen winnen, telkens worden buitenspel gezet.[65] Of nog dat de grootste Vlaamse partij beloond wordt met een eentalige Waalse machthebber, die alles vertegenwoordigt wat Vlaanderen veracht, met alle economische, sociale, fiscale, ethische en culturele gevolgen vandien.

Het is er op of er onder. Een passief Vlaanderen zal door België mee de dieperik worden ingesleurd (lamme goedzak-gen). Ze zijn er nu al zes staatshervormingen mee bezig, telkens met een negatief resultaat voor Vlaanderen. Een actief Vlaanderen - het "werk-gen" is nog niet dood - is economisch niet meer bij machte in een decadent Europa, met de molensteen van de Belgische DDR om de nek (het onblusbare krekel-gen), in de pas te blijven met de noord-oostelijke Europese economieën, waar het in feite thuis hoort. De geografische taalgrens is nu ook een economische grens geworden en loopt dwars door België.[66]

Zowel voor het behoud van onze identiteit, van onze cultuur, van de christelijke waarden als van de industriële en wetenschappelijke realisaties, verworvenheden die onze voorouders moeizaam hebben opgebouwd, ten koste van veel bloed, zweet en tranen, ligt de enige overlevingskans voor Vlaanderen in het **zelfbestuur**. Het heeft er, gezien zijn geschiedenis, recht op. Of dit in België kan of niet kan, hangt van België af. Indien België blijft weigeren, zit er niets anders op dan de **soevereiniteit** op te eisen.[67] We hebben er in onze geschiedenis te dikwijls van geproefd om niet te weten hoe

[65] En dan te weten dat deze partijen zich beroepen op hun "democratisch" karakter en de andere partijen "populisme" verwijten.
[66] Behalve Waals Brabant. Maar de Waals-Brabanders zijn in feite voor een groot deel genetische Vlamingen.
[67] Luxemburg heeft dat toch ook. Wat heeft Luxemburg dat wij niet hebben om als soevereine staat binnen Europa te mogen gedijen?

belangrijk het is zelfstandig te zijn. Het Asterix-gen is nooit ver weg.

Heeft Vlaanderen een toekomst? De mens, en dus ook de Vlaming, is een irrationeel wezen. De Vlaming zal altijd blijven werken: dat ligt in zijn boerennatuur. Maar zal zijn legendarische koppigheid het halen van zijn verdeeldheid en vooral van zijn ingeboren kruiperigheid tegenover vreemden? Dat is de hamvraag.

In het licht van de geschiedenis is men geneigd deze vraag negatief te beantwoorden. In de voorbije 2.000 jaar kreeg Vlaanderen vijfmaal de kans om een zelfstandige koers te varen. Vijfmaal was het maar van korte duur. Meestal heeft het zichzelf de das om gedaan. Zal het een zesde keer anders verlopen? Het is niet zeer waarschijnlijk. Vlamingen blijken door de eeuwen heen slechte onderhandelaars te zijn, die zich door de tegenpartij snel laten intimideren. Ze ondergaan de discussie i.p.v. het voortouw te nemen, en uit te gaan van hun eigen kracht. We hebben weinig vrienden in de wereld. Onze zuiderburen benijden ons en hangen van ons een negatief beeld op overal ter wereld. We gaan achterwaarts de toekomst in. Zo geraakt Vlaanderen op de rand van de afgrond.

Toch blijft diep van binnen de hoop leven. Als de nood het grootst is, is de redding soms dichtst nabij. De ontvoogding van Vlaanderen is de diepste wens die elke rechtgeaarde Vlaming ooit wil gerealiseerd zien (Asterix-gen). De idee wint veld, zeker bij het volk, maar nog niet bij onze politici. Moesten ze maar even hun kibbel-gen opzij zetten was de klus snel geklaard. De zeldzame momenten van samenhorigheid in de loop van de geschiedenis leveren het beste bewijs van onze innerlijke kracht.

Vijf minuten politieke moed is toch niet te veel gevraagd? Onze generatie zou het nog graag willen meemaken. Maar dan zal,

gezien onze gevorderde leeftijd, het tempo gevoelig moeten worden opgedreven.

Zoals Will Tura zong bij de begrafenis van koning Boudewijn I[68]: "Hoop doet leven".
Tegen beter weten in.

[68] Niet te verwarren met Boudewijn I "met de ijzeren arm". Hij was naar eigen ervaring eerder Boudewijn "met het slappe handje".

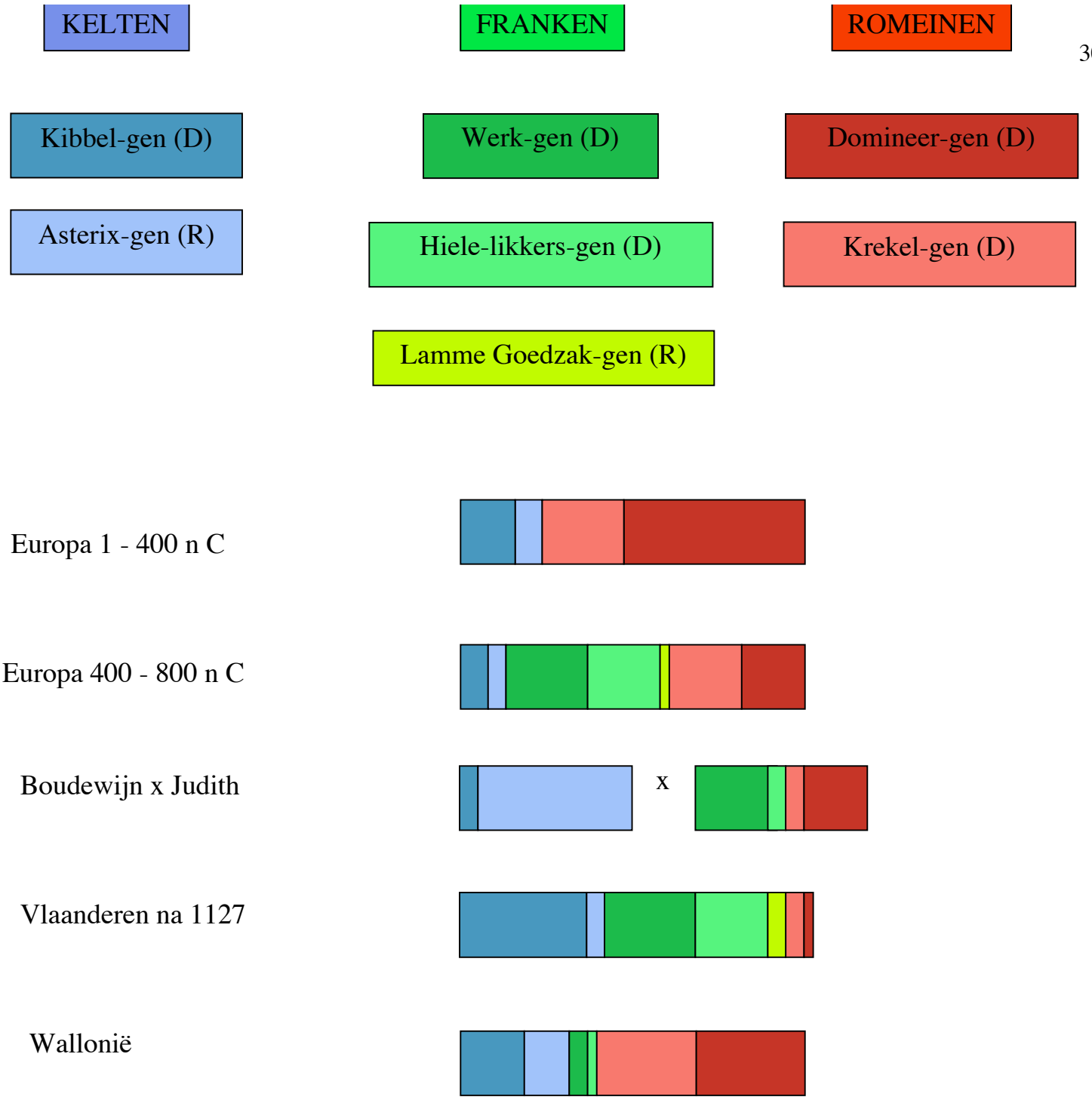

Fig 2 Genetische evolutie in Europa, Vlaanderen en Wallonië

(D) Dominant
(R) Recessief